

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ****ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ**

ΥΠΟΘΕΣΗ   **Ë Ë**   **κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**
(Προσφυγή υπ' αριθ. 12767/02)

ΑΠΟΦΑΣΗ**ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ****19 Μαΐου 2004**

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 44 § 2 της Συμβάσεως.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ**ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ, 19-05-2004**

[υπογραφή :]

/ S. NIELSEN /

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση   **Ë Ë**   **κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους κ.κ. δικαστές:

P. LORENZEN, Πρόεδρος,

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,
F. TULKENS,
S. ΒΟΤΟΥΧΑΡΟΒΑ,
V. ΖΑΓΡΕΒΕΛΣΚΥ,
E. STEINER,
K. ΗΑΪΪΕΒ,

και από τον κ. S. NIELSEN, *Γραμματέα του Τμήματος*

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο την 29 Απριλίου 2004,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 12767/02) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος **Ë Ë** ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου την 15 Μαρτίου 2002 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Αθηνών Ν. Αναγνωστόπουλο. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Μ. Απέσσο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Σ. Τρεκλη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Την 6 Μαρτίου 2003, το πρώτο τμήμα απεφάσισε να γνωστοποιήσει στην Κυβέρνηση την αίτηση περί της διάρκειας της διαδικασίας. Βάσει των διατάξεων του άρθρου 29 § 3, απεφάσισε ότι θα συνεξετάζονταν το παραδεκτό και το βάσιμο της υποθέσεως.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1957 και διαμένει στην Αθήνα.
5. Ο προσφεύγων εκλήθη να υπηρετήσει στον στρατό την 10 Οκτωβρίου 1979. Την 16 Φεβρουαρίου 1980, εισήχθη σε νοσοκομείο λόγω κατάγματος μηνίσκου και υπεβλήθη σε επέμβαση στο γόνατο. Την 17 Μαρτίου 1983, αποστρατεύθηκε.
6. Κατά το άρθρο 26 § 1 του Νόμου 1854/1951, μη μόνιμος στρατιωτικός δικαιούται συντάξεως εφόσον απολύεται λόγω σωματικής ή πνευματικής ανικανότητας εξαιτίας τραυματισμού ή παθήσεως που επήλθε προδήλως και αναμφισβητήτως λόγω της στρατιωτικής θητείας.
7. Την 14 Μαΐου 1986, ο προσφεύγων κατέθεσε στην 11^η Διεύθυνση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους αίτηση συνταξιοδοτήσεώς του. Η αίτηση αυτή απερρίφθη την 22 Ιανουαρίου 1988 επειδή ο προσφεύγων δεν πληρούσε τις προβλεπόμενες από τον Νόμο 1854/1951 προϋποθέσεις (απόφαση 1389/1988). Ειδικότερα, δεν αναγνωρίσθηκε ότι οι βλάβες του γονάτου, από τις οποίες υπέφερε ο προσφεύγων, προκλήθηκαν αναμφισβητήτως από τη στρατιωτική θητεία αυτού.
8. Την 16 Νοεμβρίου 1988, ο προσφεύγων προσέβαλε την απόφαση αυτή ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου.
9. Με την από 18 Σεπτεμβρίου 1991 μη οριστική απόφαση, το Ελεγκτικό Συνέδριο επιφυλάχθηκε να αποφανθεί και παρέπεμψε την υπόθεση στην Αναθεωρητική Υγειονομική Επιτροπή Στρατού προς γνωμοδότηση. Η εν λόγω Επιτροπή έκρινε, στην από 9 Ιανουαρίου 1992 γνωμοδότηση αυτής, ότι οι βλάβες του γονάτου του προσφεύγοντος δεν οφείλονταν στη στρατιωτική θητεία αυτού, αλλά ότι οι συνθήκες εκπαίδευσέως στο πλαίσιο αυτής είχαν επηρεάσει δυσμενώς την πορεία και εξέλιξή τους.
10. Την 6 Νοεμβρίου 1992, το Ελεγκτικό Συνέδριο έκρινε ότι η γνωμοδότηση της επιτροπής δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και παρέπεμψε

εκ νέου την υπόθεση σε αυτή για νέα γνωμοδότηση. Την 22 Απριλίου 1993, η επιτροπή έκρινε ότι τα προβλήματα υγείας του προσφεύγοντος προϋπήρχαν της στρατεύσεώς του, αλλά το κάταγμα του μηνίσκου είχε πιθανώς επέλθει κατά τη στρατιωτική θητεία αυτού.

11. Την 4 Νοεμβρίου 1994, το Ελεγκτικό Συνέδριο έκρινε ότι η γνωμοδότηση της επιτροπής δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη και παρέπεμψε εκ νέου την υπόθεση σε αυτή για τρίτη γνωμοδότηση. Την 21 Φεβρουαρίου 1995, η επιτροπή έκρινε ότι οι συνθήκες εκπαιδεύσεως στο πλαίσιο της στρατιωτικής θητείας είχαν πιθανώς επηρεάσει δυσμενώς την κατάσταση του γονάτου του προσφεύγοντος, αλλά ότι «το κάταγμα του μηνίσκου του δεν οφειλόταν προδήλως και αναμφισβητήτως στη στρατιωτική θητεία αυτού».

12. Την 15 Δεκεμβρίου 1995, το Συμβούλιο του Ελεγκτικού Συνεδρίου απέρριψε την έφεση του προσφεύγοντος (απόφαση 2235/1995). Ο προσφεύγων κατέθεσε τότε αίτηση αναθεωρήσεως της αποφάσεως αυτής, η οποία απερρίφθη την 12 Μαρτίου 1999 (απόφαση 365/1999).

13. Την 5 Απριλίου 2000, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αναιρέσεως της αποφάσεως 365/1999.

14. Την 19 Σεπτεμβρίου 2001, η ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση 1310/2001).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

15. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι λόγω της διάρκειας της διαδικασίας παραβιάσθηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο έχει ως εξής :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί (...)

εντός λογικής προθεσμίας, από (...) δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

16. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η υπόθεση ήταν πολύπλοκη και ότι έπρεπε το Ελεγκτικό Συνέδριο να ζητήσει κατ' επανάληψη τη γνωμοδότηση της Αναθεωρητικής Υγειονομικής Επιτροπής Στρατού. Δηλώνει ότι εξ επόψεως ημερολογιακής, όσον αφορά τη διαδικασία, οι δικαστικές αρχές, όταν ήταν σε θέση να το πράξουν, απεφάνθησαν εντός ευλόγων προθεσμιών.

A. Περί του παραδεκτού

17. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι στην παρούσα υπόθεση οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι το άρθρο 6 § 1 έχει εφαρμογή. Διαπιστώνει περαιτέρω ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ άλλου ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε κανέναν άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, συνεπώς, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

18. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η διαδικασία άρχισε την 14 Μαΐου 1986, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων προσέφυγε ενώπιον του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (βλ. *Χ κατά της Γαλλίας*, απόφαση από 31 Μαρτίου 1992, série A n° 234-C, σελ. 90, § 31) και έληξε την 19 Σεπτεμβρίου 2001, με την απόφαση 1310/2001 της ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Διήρκεσε επομένως δεκαπέντε έτη, τέσσερις μήνες και πέντε ημέρες.

2. Εκτίμηση της διάρκειας της διαδικασίας

19. Το Δικαστήριο υπομιμνήσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της

διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία τάσσει η νομολογία αυτού, όπως ειδικότερα η πολυπλοκότητα της υποθέσεως, η συμπεριφορά του προσφεύγοντος και η συμπεριφορά των αρμοδίων αρχών, ως και οι συνέπειες της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά της Γαλλίας* [GC], n° 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

20. Εξ άλλου, και μόνον η καταλογιστέα στις αρμόδιες δικαστικές αρχές βραδύτητα δύναται να οδηγήσει στη διαπίστωση υπερβάσεως της ευλόγου προθεσμίας, η οποία αντιβαίνει προς τη Σύμβαση. Ακόμα και στα νομικά συστήματα, τα οποία καθιερώνουν την αρχή διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την εξασφάλιση της απαιτούμενης από το άρθρο 6 § 1 ταχύτητας (*Λιτσοσελίτης κατά της Ελλάδος*, n° 62771/00, § 30, 5 Φεβρουαρίου 2004).

21. Όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο παρατηρεί, κατ' αρχάς, ότι η υπόθεση παρουσίαζε κάποια πολυπλοκότητα, η οποία δεν θα ηδύνατο εν τούτοις να δικαιολογήσει διάρκεια όπως εκείνη η οποία αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής. Παρατηρεί περαιτέρω ότι ο προσφεύγων επέδειξε εν γένει επιμέλεια κατά τη διεξαγωγή της υποθέσεως. Πρέπει επομένως να διαπιστωθεί ότι, προκειμένου περί διάρκειας άνω των δεκαπέντε ετών και τεσσάρων μηνών, η βραδύτητα της διαδικασίας οφείλεται κυρίως στη συμπεριφορά των αρχών και δικαστηρίων τα οποία επελήφθησαν της υποθέσεως.

22. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η διάρκεια της διαδικασίας θα ηδύνατο τεχνικώς να αιτιολογηθεί με την παρέμβαση πολλών βαθμών δικαιοδοσίας. Ωστόσο, υπομιμνήσκει ότι το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως υποχρεώνει τα συμβαλλόμενα Κράτη να οργανώνουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπον ώστε τα δικαστήριά τους να δύνανται να ανταποκρίνονται

σε κάθε μία από τις απαιτήσεις του (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Duclos κατά της Γαλλίας*, απόφαση από 17 Δεκεμβρίου 1996, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-VI, σελ. 2181, § 55) και, ειδικότερα, να εγγυώνται σε κάθε πρόσωπο την έκδοση οριστικής αποφάσεως εντός ευλόγου προθεσμίας (*Frydlender κατά της Γαλλίας*, ο.α., § 45). Συνεπώς, το Δικαστήριο δεν θα ηδύνατο να θεωρήσει «εύλογη» τον συνολικό διαδραμώντα χρόνο στην προκειμένη περίπτωση.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1

23. Ο προσφεύγων παραπονεείται επίσης ότι η απόρριψη του αιτήματός του από τα επιληφθέντα δικαστήρια προσέβαλε το δικαίωμά του στον σεβασμό της περιουσίας του, όπως εγγυάται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1.

24. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η δήθεν απαίτηση του προσφεύγοντος δεν δύναται να θεωρηθεί «αγαθό» υπό την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, αφού ουδέποτε βεβαιώθηκε και εκκαθαρίσθηκε με δικαστική απόφαση έχουσα ισχύ δεδικασμένου. Ωστόσο, αυτή είναι η προϋπόθεση η οποία πρέπει να πληρούται προκειμένου μία απαίτηση να είναι βεβαία και απαιτητή και, συνεπώς, να προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1 (βλ., κυρίως, *Ελληνικά Διυλιστήρια Stran και Στρατής Ανδρεάδης κατά της Ελλάδος*, απόφαση από 9 Δεκεμβρίου 1994, série A, n° 301-B).

25. Ειδικότερα, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εφόσον η υπόθεσή του εκκρεμούσε ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων, η αγωγή του δεν δημιούργουσε, ως προς τον προσφεύγοντα, δικαίωμα απαιτήσεως, αλλά μόνον την πιθανότητα αποκτήσεως παρόμοιας απαιτήσεως. Συνεπώς, η απόφαση 1310/2001, με την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο απέρριψε το αίτημα

του προσφεύγοντος, δεν ηδύνατο να συνεπάγεται αποστέρηση αγαθού του οποίου ο προσφεύγων είχε την κυριότητα.

Επομένως, το μέρος αυτό της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

26. Κατά το άρθρο 41 της Συμβάσεως,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και αν το εσωτερικό δίκαιο του υψηλού συμβαλλομένου μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

27. Ο προσφεύγων ζητά 8 800 ευρώ για την ηθική βλάβη την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη.

28. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η διαπίστωση παραβιάσεως θα αποτελούσε αυτή καθαυτή επαρκή επανόρθωση της ηθικής βλάβης. Άλλως, η Κυβέρνηση προτείνει να επιδικασθεί στον προσφεύγοντα το ποσό των 3 000 ευρώ για τον λόγο αυτό.

29. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη βεβαία ηθική βλάβη λόγω της διάρκειας της επίμαχης διαδικασίας. Λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων της υποθέσεως και αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, όπως ορίζει το άρθρο 41, το Δικαστήριο κάνει δεκτό το αίτημα στο σύνολό του και επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των 8 800 ευρώ για τον λόγο αυτό.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

30. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 4 500 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους και του Ελεγκτικού Συνεδρίου και 7 500 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει λογαριασμούς αμοιβής.

31. Η Κυβέρνηση δηλώνει ότι τα ποσά αυτά είναι υπερβολικά και δεν δικαιολογούνται με παραστατικά. Ειδικότερα, κατά την Κυβέρνηση, δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια ανάμεσα στα έξοδα τα οποία πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον των εσωτερικών αρχών και στη διαπιστωθείσα παραβίαση. Όσον αφορά τα σχετικά προς τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου έξοδα, η Κυβέρνηση δηλώνει ότι πρέπει στον προσφεύγοντα να καταβληθούν τα αντίστοιχα έξοδα στο μέτρο που αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και εύλογα. Εκτιμά ότι η δικαία ικανοποίηση του προσφεύγοντος για τον λόγο αυτό, δεν θα έπρεπε να υπερβαίνει το ποσό των 3 000 ευρώ.

32. Συμφώνως προς την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης βάσει του άρθρου 41 προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

Περαιτέρω, τα δικαστικά έξοδα δεν δύνανται να εισπράττονται, ει μη μόνον στο μέτρο που αφορούν τη διαπιστωθείσα παραβίαση (*Beyeler κατά της Ιταλίας* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 33202/96, § 27, 28 Μαΐου 2002).

33. Όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι παρατεινόμενη διαδικασία ηδύνατο να συνεπάγεται αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων και αρμόζει επομένως να ληφθούν υπόψη (βλ., μεταξύ άλλων,

Caruano κατά της Ιταλίας, απόφαση από 25 Ιουνίου 1987, série A n° 119-A, σελ. 15, § 37). Εν τούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει παραστατικά όσον αφορά τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους και του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Πρέπει, επομένως, να απορριφθούν οι αξιώσεις του κατά το μέρος αυτό. Όσον αφορά τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησε ο προσφεύγων για τις ανάγκες της εκπροσώπησής ενώπιον του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε σχετικό προς τα πραγματοποιηθέντα έξοδα και δικαστική δαπάνη παραστατικό. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν θα ηδύνατο να κάνει δεκτό το σχετικό αίτημα. Ωστόσο, είναι βέβαιο ότι για τους σκοπούς της προετοιμασίας της παρούσης υποθέσεως, έπρεπε ο προσφεύγων να πραγματοποιήσει ορισμένα έξοδα (*Dikme κατά της Τουρκίας*, n° 20869/92, § 126, CEDH 2000-VIII). Συνεπώς, αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των 3 000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

34. Το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανείου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης προσαυξανόμενου κατά 3 ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή όσον αφορά την αίτηση περί της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας. Δεν κάνει δεκτή την προσφυγή κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, 8 800 ευρώ (οκτώ χιλιάδες οκτακόσια ευρώ) για ηθική βλάβη, και 3 000 ευρώ (τρεις χιλιάδες ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη, ως και οιοδήποτε άλλο ποσό ήθελε οφείλεται για φόρο,

β) από της εκπνοής της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι της καταβολής, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατά την περίοδο αυτή επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανείου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης ως προς τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική, στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως την 19 Μαΐου 2004 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

Søren NIELSEN

Γραμματέας

[υπογραφή]

Peer LORENZEN

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ